

сковало ме чудовището бди  
на устни съ прѣсна кръвъ, последна капка,  
изсмукана отъ моитѣ гърди...

Смъртта е не само въ тази мъртвешка  
лъскавина на хлътналитѣ очи (какво поразително  
опредѣление!), тя е и въ отвратителното  
съ натурализма си кръвопийство. Победна и  
властна, тя е непроницаемо-загадъчна — единъ  
каменно-неподвиженъ сфинксъ.

Нейната сжщинска атмосфера, смразя-  
нащето ѝ дихание най-силно се чувствува  
въ „Зовъ“. Неинъ декоръ, не, а съучастникъ  
е пакъ нощта. Всѣка нейна стѣпка е ново  
гrobiще — земята се превръща на мъртвецъ,  
когото призракътъ покрива съ бѣлъ саванъ;  
отъ нея иде „скрежно остриятъ“ дихъ, що  
премѣта изсъхналия листъ:

Приведенъ броди призракъ на смъртта,  
бележи гробове изъ сивата далечностъ,  
и мълчи съдействено нощта  
съ мълчанието будно на самата вѣчностъ...

Този апокалипсиченъ образъ, какъвто срѣ-  
щаме само у Ленау, Едгаръ По и въ нѣкои  
отъ изображения на Холбаинъ, добива не-  
отразимо внушение поради това, че е съпоста-  
венъ съ другъ образъ — пълно негово „мета-  
физично“ отрицание — тоя на майката. Бездна-  
деждността на поета достига до сетния си  
предѣлъ, при мисълта, че и тя, отъ която  
само може да получи утеха, е сжщо похитена  
отъ смъртта. Усѣща, както само Яворовъ може  
да усѣти, студенината и коравината на земята,  
която я покрива — и това усѣщане съдържа  
такъвъ безименъ ужасъ...